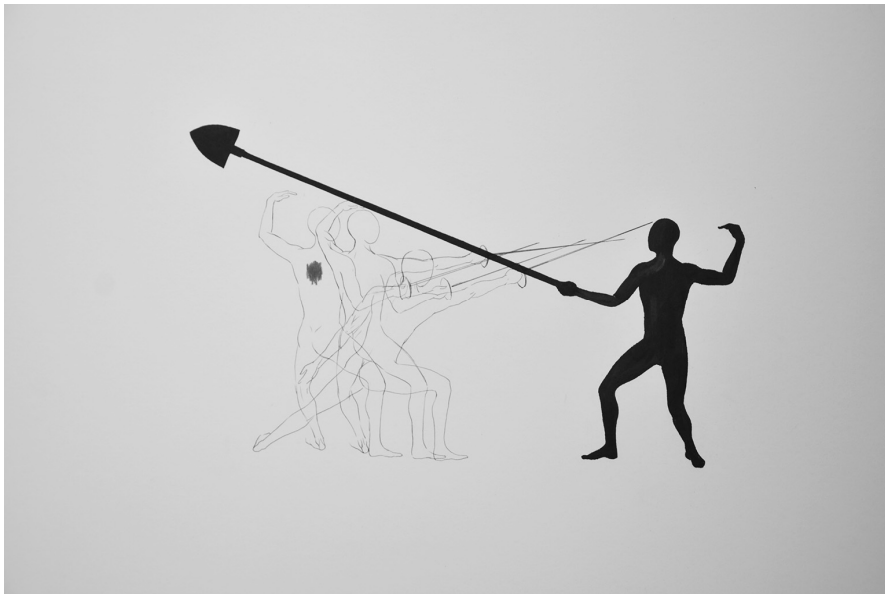

Betti mosolyogva nézte őket a padról, ilyenkor végképp nem bánta a gyerekekkel kettesben töltött estéket. Mindig jól befűtött, mesélt Kittinek, aztán nyakig betakarta az ágyban, ment főzni vagy takarított, mindig volt mit csinálnia.

Így teltek el hónapok és évek, és Gyalu ugyan nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy neki valami többre, szebbre, jobbra lett volna küldetése, de mivel ez a több, szebb és jobb nem testesült meg az évek alatt semmiben, ezért aztán maradt annál, amire lehetőséget kínált az élet.

„Ha nem segítesz, holnap csomagolok, és már itt sem vagyok”, zakatoltak a nő fejében Gyalu szavai. Betti ólmos fáradtságot érzett. Olyan volt, mint egy megsebzett állat, amelyből ömlik a vér, és már arra sincs ereje, hogy felálljon, és harcoljon az életéért. Talán csak rá kell bíznom magunkat, és nem kell mindenbe beleszólni, gyözködte magát a nő, és alig hallhatóan megszólalt. „Jövő kedd este megyek hozzátok. Úgy volt, hogy elutaznak, de végül csak elmennek vacsorázni”, közölte, majd visszasietett a füstölő konyhába, hogy kiszedje az olajból a szénné égett gombákat.

EDZŐTÁBOR 2, 2014, papír, indigó tinta, 70×50cm